

Излиза седмично. Урежда редакционен комитет. Адрес: редакция и администрация ул. Бдинска № 13. Брой 2 лева.

АБОНАМЕНТЪ: Годишно 100 лева, за 6 месеци 50 лева - винаги предплатенъ.

За реклами се плаща 2 лева на □ с. м. Всичко въ предплата. Реклами се приематъ въ администрацията и въ печатница „Просвъщение“ на П. Зенгиновъ — Варна.

Който блъе зло не мисли.

Всички чували сте ги да блъятъ,
Тъ отъ вѣкове тазъ пѣсенъ пѣятъ...

Въвъ кошари мирно по стотици
Пълнятъ всѣки день ведрици...

Пасмина и друга знамъ такава
По земята, що се разтакава —

Тази истина е ней позната:
Блѣе тя, когато колятъ брата,

Блѣе и когато стрижатъ стрина,
Или скубатъ тлъста ѝ гърбина.

„Който блѣе зло не мисли, братя“
Туй девиза святъ е на овцата...

Silvio.

Рекламирайте въ в. „Морски бичъ“.

Любовь въ воденицата. (Идилыйка).

Млада е пуста Кина, ала е много дяволита. Хитра е и игрива, а пъкъ приказлива, не можъ я наддума. Но нали и дума има за много приказливитъ хора: устата имъ мелятъ като воденичното врететало. А и Кина е воденичарска дъщеря. На воденица раждана, съ воденичарска пита откърмена, съ воденичарски думи възпитана.

Растна Кина неусетно, възвиси снага топола, наду странички алени, изви вежди гайтани — да гледашъ, да не и се нагледашъ. Кога надъ бента се надвеси въ водата да се оглежда, сѣнката и да изпиешъ.

А кога не е Кинка весела? Кой е дошелъ небетъ да чака, а ти да го не е закачила, или пъкъ да не му се е присмѣла? На всѣкого ще погоди и дума, и глума.

Напъне се старецъ чувалъ отъ кола да снесе, тя ще припне ще го подеме, па ще изви-ка: — И-яхъ, дяденце, ти си се сбър-

калъ: вместо съ жито, съ слама си го натъпкалъ!

Или пъкъ ергенъ се замъчи чувалъ да дигне въ коша да изсипе:

— Дръжъ се бре Гораве, ти чувалъ съ жито не можешъ да дигнешъ, те мене какъ ще ме носитъ кога ме откъдрнешъ!...

Срецу воденицата, надъ рѣката между шубърлака чернее и се гуши кошарата на Златко. Златко си има овци доръ до стотина, па и двете — бащино тежко наследство. Хубавелекъ е Златко и младъ е, ала младостъ не видѣлъ е. Тръгналъ още малъкъ следъ овци, между тѣхъ той и отрасна и отъ хора се раздѣли. Пѣсенъ му пѣеше шумата, трева му постеля слагаше, овцици го раздумваха, вучета му бѣха-вѣрни другари. И стана Златко мълчаливъ. Тихъ, кротъкъ и не приказливъ. Съ хора се не среща-ше, съ никого не се собираше. По-нѣвга ще слезе до воденицата — кога му праханъ не хваща — огънъ

да си поиска. Пъкъ срами се и се черви до като си уста направи.

А оная ми пуста воденичарка все нѣкакъ ще го побутне, закачи:

— Че зашто тие жарава да взимашъ? Я си погледни лицето — отъ тамъ си огънъ запали.

Па ще разтресе крѣшенъ смѣхъ, а Златко цѣлъ въ огънъ потъне и се стопи.

Дъждъ ситенъ ржмоли. Тихъ ветрецъ повѣва. Кинка е въ воденица сама самичка остала. Татко ѝ преди часъ-два отиде на село збъ нѣкакъвъ на колело да поправи. Пъкъ и небетчи се случи да нѣма. Че дето се е рекло, и водата тече, тече па спре да си почине.

Кинка е бунънъ огънъ навлала, въ огнището на една страна жарава дръпнала и прѣсна пита е метнала.

Тихъ гласъ навѣнка прошепва:

— Тукъ ли сте, ей хора!

Кинка подскача и излиза. Насрѣца и Златко се мадри.

— Ела де, какво се кумишъ!
— Ама, тейко ти не е ли тука?

„Мжжка“ околия.

Въ мествата т. п. станция е разлепено обявление № 00298 съ което се съобщава за нѣкои новооткрити т. п. станции, които се изреждатъ поименно и се казва: „... и. с. Кулевъ Ст. мжжка (к. н.) околия, пловдивски окръгъ.“

Да ли не е искалъ да каже писача на това обявление „Станимжжка“, и тѣй неграмотно го съкратилъ?

Защото, до колкото познаваме географията на нашата страна, не само въ Пловдивски окръгъ, но и въ цѣлата страна нѣма „мжжка“ околия, и въобще, за голѣмо съжаление у насъ липсватъ околии отъ родовете „мжжки“ и „женски“. Иначе, може би България отдавна би се уголемила.

Доходно мѣсто.

— Каж ми нѣкоя ваканция за служба, че каквото съмъ я закъсалъ... мани, мани...

— Ей че си билъ будала-а-а!... Ами че стани финансовъ агентъ въ общината.

— Е, че после... чакай да ти плащатъ съ зеле и праса, нали?

— Пакъ ти казвамъ, че си будала. Не ти трѣбва зеле и праса, събирай общински вергии, събирай, па остави празнитъ кочани и димъ да те нѣма, къмъ Добруджа.

— Така, ли? Още утре давамъ за-явление. Нали знаешъ, че азъ ста-

Борю Търговско-занаят- чийски за Морски бичъ.

Единъ день въ Дома на изкуствата, следъ като три пѣти си огладилъ брадата и четири пѣти косата, казалъ:

— Не мога да разбера, господа, какъ може, на членове отъ Дома господа, да се позволи да ставатъ редактори, господа, и важното да имъ се разреши, господа, всичко да виждатъ, подушватъ, и научаватъ, господа! А още по важното, господа, да правятъ публично достойнае наученото, господа!

Научиха се, че ходимъ на Манафъ Кочо, господа, писача, и хората си рекоха: тамъ е хубавото вино, господа! Е, и свърши се — не извира я, отъ прѣчка се дои, господа. Сега ви подушиха, че ходимъ на Коцито задъ Св. Никола, господа, поглежъ че пакъ писали, господа, и хубавкото, пивкото пакъ се свършило, господа. Та това е общественна язва, господа!...

— Милке, нали Цѣлувкоратовъ те цѣлуна въ кѣщи ужъ за последенъ пѣтъ, а днесъ пакъ въ...

— Да, но то не бѣше въ кѣщи.

нахъ сговористъ. Ама май този билезеринъ Стояновъ по очитъ ги познава. Ще опитамъ, благодаря ти за услугата и съвета.

— Че ти какво губишъ? — пещелишъ!

Но златко понече да се върне.

— Върви си вземай огънъ, бе глупчо! — и Кинка го дръпна навътре.

Трепна сърдцето на младъ овчаръ отъ момината мека ржка.

А и на Кинка-хитрушка нѣщо подъ сърце я бодна, замушка.

Нерешително Златко тръгна къмъ огнището и наведе се съ парче кермида, огънъ да загребе.

— Чакай ще ми разровишъ питата! — Спусна се Кина надъ него, улови му рже изотзадъ и дръпна и изви къмъ себе си.

Пламъкъ лумна изкънашва грѣдъ на младъ овчаръ, замъглиха се светли очи гължбови, разтреси рже здраванашки и като соколъ сграбчи стройната снага на Кина, а устнитъ му въ млечната и шия се-вниха...

— Ахъ, почавай... моля ти се... ще ми изгори питата...

— Нека гори... както на мене душицата!...

И. А. Волний.

Интервю съ Доору Гидена.

„Доору гиденъ кйоръ олсунъ“ (Турска пословица).

Вие го познавате Доору Гидена, какъ да го не знаете, той е сжция Матейко Балтаджиолу, пълень, набитъ съ голъма глава, като че ли сж две глави слѣти на едно, признакъ въ много умѣ, челюсти по-здрави отъ мечи, цѣлата му конструкция напомня нещо солидно, здраво, напомня прѣкора му — Балтаджиолу — здравъ, якъ като челичена брадва.

Не само външно той фрапира (съ солидностъ, а и въ мисълта му, и въ дѣйствиата му има нѣщо здраво, чиличено.

Неговата мисълъ е винаги кескинъ, като току що наточена брадва. Той е крайно откровенъ — всичко у него е ачикъ, ясно.

Ето защо ние го помолихме да бжде тъй любезенъ и размѣнимъ нѣкои мисли съ него, по жизнени въпроси.

Пиемъ си двама сутринното кафе.

— Е, бай Матейко, нѣщо да ни кажешъ относно скжпотията, ти си правъ човекъ, въ тебе клокочи здрава мисълъ.

— Бе брате, додѣто има доору гиденъ, не чакайте премахване на скжпотията, ами чакайте още поскжпване. Всѣки иска да озгогѣе, всѣки краде, крадемъ се единъ другъ и, който е по-ачигйозъ доору гиденъ, преуспѣва.

„Съ какво се строятъ тия кжщи изъ Варна? По строятъ начинъ ли сж печелени? Макарь и азъ — Доору гиденъ — и азъ съмъ между тѣхъ, ама ме е ядъ, не мога да се побера въ кожата си, като се иматъ дооругиденитѣ за честни. Честенъ е който нѣма хлѣбъ, честни сж, които измръха и измиратъ по бѣсилкитѣ за свободата на народитѣ — светци сж революционеритѣ, азъ се покланямъ предъ единъ Тодор Александровъ.“

„Тръгнахме на война — Дооругиденитѣ гледахме да докопаме, кой каквото може. Днесъ си издигаме паметници. И колкото по голѣмъ паметникъ нѣкой си издигне приживѣ, толкова по вече майки е разплакалъ. Въ основитѣ на всѣка триетажна кжща сж заринати коститѣ на стотици честни хора. Когато нощемъ минавамъ самъ по улицитѣ покрай тѣзи кжщи, азъ си запущвамъ ушитѣ да не слушамъ какъ съ свиренето на пианата вътре въ въ тѣхъ се мжчатъ да заглушатъ плача на честнитѣ и сиромаситѣ. Та скжпотията, казвамъ, — тия ще си расте ведно съ доору гиденитѣ, не чакайте поефтиняване. На, хлѣба пакъ поскжпна.“

— Добре, разбрано, бай Матейко, ами мога ли да попитамъ, какъ стои въпроса съ двѣтѣ хиляди рушветецъ на попъ Димитрий Жилищни?

— Ехъ, Доору гиденъ нали съмъ. За да използва една моя сродница, съ право разбира се, своята кжща ходихме въ комисията, ходихме, отчето все ни лъга, лъга. Я, рекохъ си азъ, да опитамъ и другия край. Всички хора, доору гиденъ даватъ, хайде и азъ съ хората на редъ — да му спусна на отчето. Е, спуснахъ му две хилядарки, ама и отчето станало доору гиденъ а-а-а, взе паритѣ и пакъ работа не свърши...

„Дойде 9 юний, отчето се намѣри въ кауша. Е рекохъ си, и азъ вързано куше да ритна.“

„Та му похецнахъ брадата. Работа съвсемъ обикновена, това е една любезностъ за отчето.“

— Ами нѣщо не помислили ли, за че си направилъ грѣхъ, я?...

— За доору гиденитѣ?

— Ни грѣхъ, ни срамъ, пълень едепсизликъ.

Бай Матейко се разочувствува, стана, плати кафетата и отиде по своитѣ доору гиденъ работи, шепнейки: „доору гиденъ кйоръ олсунъ“.

Брабанцио.

— Тези хубави дами, които вървятъ съ тебе все познати ли ти сж?

— Да.

— Цѣлуйвай бе! Що стоишъ?

Въ парка.

Въ лобала на Иванъ Смачкановъ се бѣше събрало „цвѣтето“ на града. Компанията потъвала въ забрава, изгубила съзнание, викаше, пѣше безъ да разбира що прави. Частно г-нъ Старовъ не взимаше участие въ общия шумъ и веселие. По едно време той тихичко се отдели отъ компанията и излезе навънъ.

„Тя ме чака!... — безумно промълви той. Необикновена загриженостъ и сериозностъ озари лицето му.“

„Тя ме чака!...“ повтори той и люлѣйки се закрачи къмъ парка.

Луната небрежно хвърлеше лъчи върху морната земя. Природата спеше своятъ сънъ. Тишина...

Надъ пейката бавно се надигна и седна неговата възлюблена.

Той дотърча до нея и задъхавъ почва да и се обяснява въ любовъ.

— Азъ... Азъ съмъ влюбенъ... азъ ви обичамъ... Щастиемъ ми зависи отъ васъ... кажете, обичате ли ме?

— Ехъ, какъ хубаво свети луната?

— Миличка ви... ви... не ме ли обичате.

— Ахъ, какъ ми е студено...

— Да, но азъ искамъ да зная, миличка, обичашъ ли ме.

— Охъ, какъ провинява студения вѣтъръ...

Старовъ съвсемъ подлудя, на толкова негови сърдечни въпроси, никакъвъ отзвукъ. Той се изправи решилъ въ себе си да си отиде найдемонстративно, но изведнѣжъ се надвесил надъ младото момиче, сграбчи го съ всички сили и лудо започна да го цѣлува.

— Ахъ ти глупчо — мълвеше тя — какво току си ме заразпитвалъ... на любовта не сж нуждни думи, а дѣла...

Разградъ — Параджико.

Какъ е името на председателя на С. Америк. Съединени щати.

Въ брой 1394 на В. Поща той се именува Кулинчъ, въ брой 1434 се именува Кубикъ. Въроятно председателят на републикитѣ сж нѣкакви геометрически форми.

Тогавъ ше излезе, че председателя на франц. република е — Тригълникъ, на Чехската — Петогълникъ, на Руската — Многогълникъ. Пита се редактора на „Поща“ да не е тогава и той геометр. фигура.

Наистина, какъ е името на председателя на С. Ам. Съединени щати?

Търси се писателъ.

Писателя отъ София Шил. Чилингировъ, който даде афиши, че ше държи 2 конференса въ Варна и до днесъ не е присигналъ.

Полицията усилено го търси вече 7 дни. Носятъ се разни версии за сжбата му. Който го е видѣлъ да обади на адресъ: писателския съюзъ — София, срещу това ше получи всичкитѣ съчинения на загубения писател даромъ.

— Вие г-це твърдѣ рѣдко се явявате върѣдъ нашето общество.

— Мама казва: добрата крава и въ яхъра се продава.

Кражбата въ митницата. Задигнатитѣ милиони. Залавяне на крадцитѣ. Осжждането имъ. Обществото и присждата. (Кино трагедия съ веселъ край).

I. Картина: Каса натѣпкана съ банкноти, затворена. Влизатъ единъ, или двама. Вънъ стражата ги пази. Съ свои ключове отварятъ спокойно касата. Задигатъ не всички пари, касата и за държавата.

Завесата пада. Мръква, съмва.

II картина. Ясна сутринъ. Влиза касиера. Помирисва — чужда ржка пипала. Припада. Завещдатъ го въ участка и го разтриватъ. Мръква, съмва.

III картина. Единъ отъ крадцитѣ пиянъ. Пуши „Дипломатически“ цигари и псува будалитѣ. Запитанъ отъ наждѣ съ такива цигари, той казва: Имамъ си каса. Облекохме си женитѣ и си икономисахме. Мръква и не съмва. Ахъ, митница!

IV картина. Главния герой, жена му, бѣлдъза му, тенеке съ 900,000 лева и единия мустахъ на Шутака.

V картина. Сждъ. Вещитѣ лица, адвокатитѣ. Всички правятъ точна смѣтка: колко време ше стигнатъ тези пари на героитѣ. На главния 5—6 години, на другитѣ по-малко. Присждата по смѣтката.

Поука, който иска да лежи въ затвора, да краде кокошки, а който иска да си е добре, да търси милиони да краде.

Обществото е доволно отъ присждата. То си отдъхна. Сърдечно акламира героитѣ. (И последната лампа предъ носа на Темида угасва).

Мракъ. Мракъ.

Завеса.

Пюскюла на турския фесъ и въшпата ни политика.

Сждбоноснитѣ решения на народното събрание.

Когато въ Народното Събрание се определи кои артикули да попаднатъ въ категорията на луксовнитѣ предмети, пюскюлитѣ на турскитѣ фесове сжщо сж биле намерени за луксъ и вноса имъ забраненъ. Веднага пюскюлитѣ повдигнали буря отъ негодувание всредъ турскитѣ дипломатически кръгове. Разфучали се автомобили, закрѣстосвали файтови, разтичали се дипломати и най-после се съставила една комисия, която да установи необходимостта отъ пюскюла върху феса. Пуснали да вървятъ нѣколко турци съ фесове на едни отъ които имало пюскюли, а на други нѣмало. Тия, съ пюскюли върху фесоветѣ, когато вървяли, пюскюлитѣ се мятали еднажъ въ лево, еднажъ въ дѣсно и по тоя начинъ създавали равновесие въ хода, а ония безъ пюскюли на фесоветѣ, вървели наклонени на една страна — като пияни. По тоя начинъ била доказана необходимостта отъ пюскюли върху фесоветѣ, вноса имъ оставенъ свободенъ, и големия разрывъ въ въшпата ни политика избѣгнатъ, Слава Богу!

Подарѣкъ на лекторъ.

На учителската конференция въ Варна лекторътъ г. Иванъ Стояновъ е препорѣчалъ на учителитѣ да четатъ освенъ „Народъ“ и „Епоха“ и „Морски бичъ“.

Въ знакъ на благодарностъ отпускамъ 1 год. течение даромъ на г. Стояновъ.

„Какъ сте, съседе, крѣщятъ ли много вашитѣ близнаци?“

„Благодарение Богу, едното има много силенъ гласъ, та заглушава другото, когато то плаче“.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

В. Дневна поща бр. 7. пише:

Хигиена. — Разбира се има хора, които прѣяждатъ.

Има хора, които сж навикнали да ядатъ по-малко. Това става или по икономически съображения, или по здравословни съображения, или поради маниачество.

Опитността въ яденето не ни е дала заключителенъ резултатъ. Зависи твърде много отъ привичкитѣ и обичаитѣ.

То се знае, че има хора, които преяждатъ, а не само преяждатъ, ами и препиватъ. А има и такива, които недояждатъ и недопиватъ.

Заключителния резултатъ не се намира въ хигиената, а въ желѣзнитѣ каси. Отнемете му касата на Тлъстотърбуховъ и да видите, какъ ше „привикне“ малко да яде. Зависи отъ привичкитѣ, да, именно...

Зора съобщава, че въ Ваймаръ Германия съ единъ следенъ вестникъ се появило следното обявление:

„Млада и хубава жена способна да издържа семейство, желае да се запознае въ цѣлъ за женидба, съ младъ човѣкъ, който може да готви и да гледа кжщнитѣ работи.“

Ето ти тебе „новата“ — жена мжжъ, която търси вече „мжжъ-жена.“ Само че отъ тоя „мжжъ-жена“ дали ше се иска да изпълнява всички женски „функции?“

Илюстрована седмица пише, че Д-вото на турскитѣ жени е подало петиция до ангорското народно събрание съ която искало да се изгонятъ изъ Турция всички хубави и по млади отъ 40 г. жени не туркини, които съ своята хубостъ отклоняватъ младежитѣ отъ женитба.

Ние мислимъ че тъкмо тукъ му е мѣстото да покажемъ своето християнско любяще сърдце и горещо славянско гостоприемство. Нека отворимъ широко вратитѣ си за тия изгонени хубави и по млади отъ 40 год. възраст жени. Ние поне сме гостоприеменъ народъ: нали до сега, които сж ги подгонвали, все ние сме ги прибирали!...

В. „Шуменски вѣсти“ бр. 3 ни донася новината.

„Въ с. Абоба на 14 т. м. е билъ убитъ Милю Филиповъ, който въ нетрезво състояние е влезълъ въ стълбовение съ младежи и имъ пробилъ съ ножъ гайдата.“

Ето музикаленъ народъ! Какво струва живота на единъ пияница предъ една каба гайда?

— Ходили на театъра оня денъ? Дадохъ комедията „Женидба“.

— Ходихъ.

— Е, смѣли се много?

— У-у-у остависе... Щѣхъ да умра отъ смѣхъ, особено когато артиститѣ си забъркаха ролитѣ, та и тѣ заедно съ насъ започнаха да се смѣятъ. Параджико — Разградъ.

Аманъ отъ подаръци!

По случай имения си день, нашия редакторъ Ив. Волний бе притрупанъ съ подаръци. Освенъ натрупанитѣ нѣколко купища въ двора на квартирата му и на улицата предъ нея, но кой де го срещнеше веднага му предлагаше каквото има. Много читателки, като не се случваха съ нѣкой особенъ подаръкъ, даряваха го съ нѣкоя скромна цѣлувка. По улицитѣ порядъчно прегръщаници и цѣлувки паднаха. Но той особено бе затрогнатъ отъ вниманието на анонимна приятелка която се бе фотографирала въ естественъ видъ и му изпрати за честитка снимката, надписана съ следното стихче:

„Ахъ Нюшка, Нюшка
Гладория до гушка
Но пакъ любовта на Крушка
Е по сладка отъ топла пирушка“
И подъ него: „Затворена любовъ,
заклучена любовъ, ако сакашъ отвори и!“

Какъ да не сакамъ, душо, какъ да не искамъ! За такива „апетитни съдържания“, сърцето ми е разкрито като на полусрутень ханъ вратитѣ!...

„Ахъ Крушка, Крушка
Какъ сака да те скруска
Моята жаднеюща душка“!...
Нюшка.

Беседа за планината.

Учителъ. Що е планина?
Ученикъ. Едно дълго, дълго, дълго — дебело, дебело, високо, високо, високо, чепато, чепато, чепато... се нарича планина.

Учителъ. Ти виждалъ ли си планина?

Ученикъ. Виждалъ съмъ, г. учителю.

Учителъ. Къде?
Ученикъ. На книгата пише — Планина.

Гатанка.

Коя е тая патриотка варненка, шо на германецъ любовница бѣше; на ромънецъ, при навлизането въ града ни, букетъ поднесе; на англичанитѣ — терджуманка (приводчица); на французитѣ — приятелка, на италианцитѣ — рошковитѣ ядеше; на гъркъ — годеница, а на българинъ съпруга стана? ... Награда една цѣлувка.

Чучелина Усева

Паганини възкръсналъ.

Наскоро четохме едно съобщение за възкресението на единъ италиански журналистъ. Въ брой 1436 на В. Пошта пъкъ четемъ:

Паганини Николе е най-великия виолонистъ композиторъ. Синъ на музикална Италия (Генуа 1784—1940 г.) и т. н.

Сир., споредъ тази смѣтка, сега Паганини е живъ и е на 140 години.

А най-интересното е, че той щѣлъ да живѣе още до 1940 год. Значи още 16 години.

Ето Ви възкресение и то следъ 84 години!

Значи Паганини, чудото на вѣковетѣ, магътъ на цигулката, е живъ! Уви, на платното ще видимъ само сѣнката на неговата сѣнка, може би!

Митинга на мухчиитѣ.

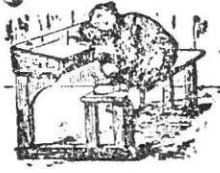
Съобщи се, че правителството възнамѣрявало да увеличи цѣната на всѣки 20 грама тютюнъ съ 50 стотинки.

По поводъ на това увеличение въ Варна стана голѣмо събрание на тютюнопушачитѣ, които предложиха да се бойкотира това разпореждане — да не пушатъ за напредъ.

Подложено на гласуване това предложение пропадна съ грамадно-то болшинство на мухчиитѣ, които настояватъ да се пуши, макаръ и съ по 10 лева да се увеличи кутия цигари, стига само мухчийскитѣ фабрики да не се затварятъ.

Варна 25 I 1924 г.

Патентованъ мухчия.

Спящия преподавателъ.

Съобщаватъ ни, че единъ отъ лекторитѣ на една отъ тукашнитѣ школи, намерилъ за целесъобразно презъ време, когато преподава лекциитѣ си, да спи, за да могатъ ученицитѣ му по тихо и спокойно да се занимаватъ. Той чисто и просто се обтѣгаль на масата и захъркавал, и ни увѣрявалъ, че въ таква положение билъ въ състояние да продължи лекциитѣ си даже съ денонощия — особено когато силно е разпалена печката — стига само да се забрави дръвкането на училищния звънень, който често му прекъсвалъ занимавията...

В-къ „Морски бичъ“ придоби съ излезлитѣ до сега, 8 броя име и гражданственостъ.

Редакцията, поласкана отъ вниманието на гражданството, се стреми да направи „Морски бичъ“ единъ истински безобиденъ листъ на лекъ хуморъ и приятно забавно четиво за всички.

Въ този си стремежъ, въпреки всички технически трудности: скъпотия на хартия и печатъ, „Морски бичъ“ е единичното недѣлно издание въ България въ 4 страници, което струва само 2 лева.

Предупреждние.

Редакцията предупреждава провинциалнитѣ агенти на Морски бичъ да побързатъ и и въ най-скоро време да се издължатъ за излезлитѣ до сега броеве. Въ противенъ случай в-кътъ не ще имъ се изпраша.

Въ агенцията на д-во „Курьеръ“ до пощата пристигнаха погрешно конфискуванитѣ броеве „Не искамъ да работишъ“ „Чародейка“ и „Българавъ“.

Пристигнаха също брошуритѣ Въ страната на чудесата — Живота и природата въ Индия, одобрени отъ м-вото на просвѣщението, Златото на обѣсения, Дяволския спортистъ, Брилянта на испанката, Турски мждри изречения, Библиотека Чародейка, Хумористичния календаръ, Веднажъ въ живота, Подаръкъ за млади съпрузи, Шегитѣ на Амура и др.

Агенция на д-во „Курьеръ“ разпространителъ на всички софийски вестници, списания, недѣлни илюстрирани издания, хумористични листове и всекакъв видъ брошури ще намѣрите винаги въ бараката до пощата.

Едничко мѣсто дето се приематъ реклами за всички софийски в-ци и за в. Морски бичъ.

Агенцията е отворена всекидневно отъ 6 часа сутринъ до 12 часа вечеръ.

Бездомническото д-во свиква въ недѣля 27 т. м. 10 ч. преди пладне събрание въ салона „XX векъ.“

Поканватъ се всички бездомници да посетятъ това събрание съ много важенъ дневенъ редъ.

Печат. „Просвѣщение“, Варна.

Жители на квартала около Булевардъ „Сливница“

пжкъ и вие отъ близките и далечни краища, знаете ли че на Булевардъ „Сливница“ близо до училището „Сулини“ „Сирмахъ Пазаръ“ бившия съдържателъ на общарската работилница подъ същото наименование до новата баня — откри

ОБУЩАРСКА РАБОТИЛНИЦА

за най-финни и елегантни, всички видове обуца? Изработватъ се превимно поржчки.

Не гледайте скромната вънкашиостъ на работилницата вижте какво може да се изработи вътре. Гаранция за задоволяване на най-изтънчения и каприциозен вкусъ! 2-3

ЗЖ БОЛЕКАРЪ

АНГЕЛЪ СТОЯНОВЪ

(Майтарски)

се настани срещу недовършения Градски Театръ зданието на жгъла.

ПРИЕМА ЕЖЕДНЕВНО

Лабораторията за изкуствени зжби се завежда отъ зжботехника Асадуръ Нишановъ.

НА ИНВАЛИДИТЪ

отъ войнитѣ, които иматъ нужда отъ протези въ устата, ще се изработватъ бесплатно.

3-3

Въ сладкарница „Чародейка“

на Стоянъ Ганчевъ

(ул. Шейновска, 20 крачки отъ ул. Царъ Борисъ, до училището Князь Борисъ).

Винаги пресни пасти, торти, бомбони и всекакъв видъ сладкиши приготвявани отъ най-чисти материяли по домашенъ начинъ. Ама не питайте за майстора имъ, нали го знаете — той е сжщия бай Стоянъ, основателя на сладкарницитѣ малко и голѣмо № 13. които напусна и основа сладкарница „Чародейка“.

ИНЖЕНЕРНО-АРХИТЕКТНО БЮРО

ДОКОВЪ — РАНКОВЪ

ПРОЕКТИ ЗА ЗДАНИЯ

Готови проекти за типове постройки. Предприема да строи и завежда постройки отъ 50 хил. лева нагоре, каквито сж на западъ тъй нареченитѣ работнически жилища.

БЮФЕТА ПРИ

Юнашкия салонъ

Е отворенъ ежедневно

продава чисти натурални напитки топли и студени закуски.

Точи се незамѣнимо отлежало

ШУМЕНСКО ПИВО

Дневна консумация на обикновени цени.

За членове отъ разнитѣ организаци се правятъ отстъпка.

Отъ съдържателя.

Застраховайте се при чинов. коопер застрахователно д-во. Прави застраховки за животъ и пожаръ.

Агентъ Никола Стефановъ, добре познатъ на варненци.

Подъ наемъ се дава самостоятеленъ

етажъ: 3 стаи, салонъ съ всички удобства, Свободенъ отъ жилищна комисия, находящъ се на ул. „Хараланъ Николовъ“ до военния арсеналъ. Справка въ Бирария XX векъ.